

Ἡ Δούλη τοῦ Θεοῦ Καθηγουμένη Γερ. Κυπριανή

«Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων»

Τὴν Πέμπτη 15.2.2008 ἐκ.ήμ., μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ὀνησίμου, ἐτελέσθη σὸ Ἱερὸ Κοινόβιο τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, Ἀφίδναι Ἀττικῆς, Ἀρχιερατικὸ Μνημόσυνο, ἐπὶ τῇ ὀγδὴ ἐπετείῳ τῆς Κοιμήσεως τῆς ἀειμνήστου Ὁσιωτάτης Γεροντίσης Κυπριανῆς, Κτητορίσης καὶ πρώτης Καθηγουμένης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς († 15.2.2000).

Τὸν ἀσθενοῦντα Γέροντα καὶ συν-Κτήτορα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μητροπολίτη Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κύριο Κυπριανὸ ἀντιπροσώπευσε ὁ Ἀναπληρωτῆς Αὐτοῦ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κύριος Κυπριανός, ὁ ὁποῖος προΐστατο τῆς κατανυκτικῆς βραδυνῆς Θείας Λειτουργίας, συλλειτουργήσας μετὸν Αἰδεσιμ. π. Ἄγγελο Μουρλά, στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου (Μαξιμόβιτς) τοῦ Θαυματουργοῦ, ὅπου καὶ ὁ χαριτόβρυτος τάφος τῆς μακαριστῆς Γεροντίσης.

● **Κατὰ** τὴν διάρκεια τοῦ Κοινωνικοῦ, ὁ Θεοφιλέστατος ἀνέγνωσε [λογύδριον](#) εἰς μνήμην τῆς Δούλης τοῦ Θεοῦ, μετὰ κεντρικὴ ἀναφορὰ στὸν **Φόβο τοῦ Θεοῦ**, ὡς τὴν «**Μεγάλῃ Κληρονομίᾳ**, τὴν ὁποία μᾶς κληροδότησε ἡ Ἁγία Μητέρα μας Γερόντισσα Κυπριανή».

◆ **Μετὰ** τὸ πέρασ τοῦ Ἱεροῦ Μνημοσύνου, οἱ Ἀδελφές τῆς Μονῆς συγκεντρώθηκαν γύρω ἀπὸ τὸν ἀνθισμένο τάφο τῆς ἀλησμονήτου Γεροντίσης («Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι») καὶ ἔψαλαν μετὰ τοῦ Θεοφιλέστατου Κυπριανοῦ ἓνα ποίημα μετὰ τίτλο: [«Ἦσουν μὲ Ἄνοιξη...»](#), τὸ

ὁποῖο ἀποτελεῖ «ταπεινὴ δέηση μιᾶς ψυχῆς ποὺ ἀξιώθηκε νὰ αισθανθεῖ στὴ σκιά τῆς ἀείμνηστης Μητέρας μας τὴν εὐωδία μιᾶς “ἄλλης” Ἄνοιξης».

■ Ὡπως συνήθιζε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἡ αἰοδιμος Γερόντισσα: «Καὶ πάλιν καὶ πολλάκις Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν!».

† Ἀδ.Σ.

■ Ἐπὶ τῇ ὀγδόῃ ἐπετείῳ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἁγίας Μητέρας μας

Ἡ Δούλη τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Φόβος τοῦ Θεοῦ

Σεβαστὴ Γερόντισσα Ταξιαρχία·
σεμνὴ χορεία τῶν Μοναζουσῶν·
θεοφιλῆς ὁμήγουρις·

Καὶ πάλι, δόξα τῷ Θεῷ, ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγεν...

Ἡ Δούλη τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀείμνηστος Γερόντισσα Κυπριανή, ἡ Ἁγία Μητέρα μας, ἡ εὐλογημένη Κτητόρισσα τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ Σεμνείου, εὕρισκεται στὸ κέντρο τῆς Συνάξεώς μας.

«Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων»...

Ἡ μνήμη τῆς Δικαίας Μητέρας μας πρέπει νὰ γίνῃ με ἐγκώμια· ὄχι ἀπλῶς με ἓνα ἐγκώμιο.

Ὅλα τὰ ἐγκώμια αὐτὰ συνθέτουν ἓνα θαυμάσιο στεφάνι· εὐωδιαστό, μυρίπνοο, ὑπερφυσικό, ἄφθαρτο, πολυποίκιλο στεφάνι.

Καὶ τὸ στεφάνι αὐτό, πλεγμένο με ἰδιαίτερη ἐπιμέλεια καὶ προσοχὴ γύρω καὶ ἐπάνω καὶ με τὴν εὐχὴ τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας, εἶναι τὸ στεφάνι τοῦ **Φόβου τοῦ Θεοῦ**.

Ἡ εὐλογημένη Μητέρα μας καὶ ἐν Ὁσείαις Γερόντισσα Κυπριανὴ ἦταν μία γνήσια Δούλη τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ εἶναι Τῆς, ἐκ νεότητος Αὐτῆς, εἶχε διαποτισθῆ ἀπὸ τὸν **Φόβο τοῦ Θεοῦ**.

* * *

Καὶ «ἠρώτησε τὸν Ἀβδῶν Παῖσιον τίς ποτε λέγων· Τί ποιήσω τῇ ψυχῇ μου, ὅτι ἀναισθητεῖ καὶ οὐ φοβεῖται τὸν Θεόν; Καὶ λέγει αὐτῶ· Ἄπελθε, κολλήθητι ἀνθρώπῳ φοβουμένῳ τὸν Θεόν· καὶ ἐν τῷ ἐγγίξειν ἐκείνῳ, διδάσκη καὶ σὺ φοβεῖσθαι τὸν Θεόν».

(Τὸ Μέγα Γερωντικόν, τ. Γ', Κεφ. ΙΑ', § 57)

Ἡ ρίζα καὶ τὸ θεμέλιο καὶ ἡ πηγὴ καὶ τὸ ἀσφαλὲς πλαίσιο ὄλων τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀρετῶν καὶ θείων δωρεῶν εἶναι ὁ **Φόβος τοῦ Θεοῦ**.

«Κύριε», εὐχεται ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, «ἐμφυτεύσον ἐν ἐμοὶ τὴν ρίζαν τῶν ἀγαθῶν, τὸν φόβον Σου».

Κύριε, κραῖζει ὁ ἱερὸς Ψαλμωδός, «καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου Σου τὰς σάρκας μου»! (Ψαλμ. ρη' 120).

Στὴν καρδιὰ τῆς ἐν Ὁσείαις Μητρὸς ἡμῶν Κυπριανῆς εἶχε ἐμφυτευθῆ ὑπὸ τῆς Δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου ὁ **Φόβος τοῦ Θεοῦ**· οἱ σάρκες Αὐτῆς εἶχαν καθηλωθῆ ἀπὸ τὸν **Φόβο τοῦ Θεοῦ**· ἡ ὑπαρξίς Της εἶχε σταυρωθῆ στὸν σταυρὸ τοῦ **Φόβου τοῦ Θεοῦ**.

Ἀτενίζοντας τὴν Ἐσταυρωμένη Μητέρα μας, ἐμάθαμε ἐμπρόκτως τὸν **Φόβο τοῦ Θεοῦ**.

Ἡ Μητερούλας μας Κυπριανὴ μᾶς ἐδίδαξε τὸν αὐτο-ἐλεγκο καὶ τὴν αὐτο-κριτικὴ αὐτὸς ὁ «ἐλεγκος ἐν τῇ καρδίᾳ» γεννᾷ τὸν **Φόβο τοῦ Θεοῦ**.

Καὶ «τί ἔστιν ἔλεγχος;». Ἐλεγχος εἶναι

«ἵνα ὁ ἄνθρωπος ἐν παντὶ πράγματι ἐλέγῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, λέγων αὐτῇ· Μνήσθητι ὅτι δεῖ σε τῷ Θεῷ ἀπαντῆσαι... Τί θέλω ἐγὼ μετὰ ἀνθρώπου;».

(Αὐτόθι, τ. Α', Κεφ. Γ', § 57)

Μὴ λησμονῆς τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, ὅτι θὰ σταθῆς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ... Για ποῖό λόγο λοιπὸν ἀνακατεύεσαι μὲ τὰ ἀνθρώπινα;...

Ὁ Φόβος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ἀσφαλὲς ὁδηγός μας στὴν **Νηπτικὴ Ἐργασία**, τὸν **Φωτισμὸ τῆς Καρδίας** καὶ τὴν καλλιέργεια τῆς **Ἀνδρείας** κατὰ τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν καὶ τῶν ποικίλων ἐπιβουλῶν τοῦ πονηροῦ.

Εἶπεν ὁ Ἀβδᾶς Ἰάκωβος:

«Ὡσπερ λύχνος ἐν σκοτεινῷ κοιτῶνι (θαλάμῳ) φωτίζει, οὕτως καὶ ὁ **φόβος τοῦ Θεοῦ**· ὅταν ἔλθῃ εἰς καρδίαν ἀνθρώπου, φωτίζει αὐτὴν καὶ διδάσκει πάσας τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ».

(Αὐτόθι, § 21)

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες θεωροῦν τὸν **Φόβο τοῦ Θεοῦ** ὡς τὸ «μέγα» καὶ πύρινο «ἐργαλεῖον» κατὰ τοῦ φθονεροῦ σατανᾶ, ὁ ὁποῖος μᾶς προσεγγίζει ἐπικίνδυνα.

*«**Λάβε σεαυτῶ πῦρ, ὃ ἐστὶν ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡνίκα ἔρχεται σοι ἐγγίσει, ὡς καλάμη καίεται ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐ γὰρ ἰσχύει πονηρὰ κατὰ τοῦ ἔχοντος τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ.**»*

(Αὐτόθι, Κεφ. Α΄, § 119)

* * *

Αὐτὸς ὁ Φόβος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀγνὸς καὶ καθαρτικὸς καὶ φωτιστικὸς καὶ θεωτικὸς, ἔχω τὴν πεποίθησι, ὅτι εἶναι ἡ μεγάλη **Κληρονομία**, τὴν ὁποία μᾶς ἐκληροδότησε ἡ Ἁγία Μητέρα μας Γερόντισσα Κυπριανή, διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ πολυσεβάστου Πατέρα καὶ Μητροπολίτου μας Κυπριανοῦ.

Καὶ ἔχω ἐπίσης τὴν ταπεινὴ αἴσθησι, ὅτι ἡ **Κληρονομία** αὐτὴ δὲν παρέμεινε ἕνα νεκρὸ κεφάλαιο, ἕνα θαμμένο *τάλαντο*· ἤδη αὐξάνεται καὶ παράγει καρποὺς εἰς *τριακόνα* καὶ *ἑξήκοντα* καὶ *ἑκατόν*.

Δεῦτε, λοιπὸν, ἀντλήσωμεν ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου **Φόβου τοῦ Θεοῦ** μετ' εὐφροσύνης!...

Ἀρχὴ καὶ μέσον καὶ τέλος Σοφίας εἶναι ὁ **Φόβος τοῦ Θεοῦ**... Μᾶς ἐξαγνίζει, μᾶς φωτίζει, μᾶς καθιστᾶ κατὰ χάριν υἱοὺς καὶ θυγατέρας Θεοῦ.

Ἀπαγκιστρώνει τὸν Βασιλέα **Νοῦ** ἀπὸ τὶς ἐμπαθεῖς προσκολλήσεις καὶ τὶς μάταιες περιπλανήσεις· εἰσάγει Αὐτὸν στὸν Οἶκο Του, τὸ ἐσώτατο εἶναι μας, τὴν **Καρδιά**· αἰχμαλωτίζει Αὐτὸν εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀέναη προσοχὴ στὴν **Εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ**· διάζει Αὐτὸν νὰ ἀκούη μόνον τὴν **Εὐχὴ**, τὴν ὁποία βοᾷ ὁ *ἐνδιάθετος λόγος*· καθαίρει αὐτὸν ἀπὸ κάθε ἀλλότρια πρόσμειξι· καὶ ἐνώνει Αὐτόν, ἀρρήτω καὶ θεοποιῶ ἐνώσει, στὸν μυστικὸ θάλαμο τῆς **Καρδίας**, μὲ τὸν Οὐράνιο Νυμφίον Χριστό·

ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, εὐχαριστία, προσκύνησις καὶ ἀγάπη καὶ πόθος καὶ ἔρωσ, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

15 Β΄ 2008

† Ἁγίου Ὁνηρίου

Ἐλάχιστος ἐν Κυρίῳ

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ἦσουν μιὰ Ἐνοιξη...

1.

Στὴ μνήμη σου συνάξαμε,
ἀμυγδαλιᾶς τὰ ἄνθη,
καὶ ἤρθαμε νὰ ψάλουμε,
ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη...

2.

Μειδιάμα τῆς Ἐνοιξης,
ἦταν τὸ πρόσωπό σου,
τὰ κρῖνα τῆς ἀγνότητος,
χρῦσιζαν μεσ' τὸ φῶς σου...

3.

Αιθέρια, ἀεικίνητη,
ἀγγελικὴ στὸ ἦθος,
τὰ τέκνα σου συνέπαιρνες,
τῶν εὐλαδῶν τὸ πλῆθος...

4.

Τὸ ταπεινὸ καὶ ἄδολο,
ἐνσάρκωνες σὲ ὅλα,
καὶ τοῦ Πατέρα τὴν εὐχή,
τιμοῦσες πάνω ἀπ' ὅλα...

5.

Μειλίχια κι' εὐγενικὴ,
γεμάτη εὐλογία,
σὰν Ἐνοιξη παντοτινὴ,
τοῦ δάσους ψαλμωδία...

6.

Μητέρα μας ἀξέχαστη,
θεράπεινα Ἀγγέλων,
στὴ μνήμη σου προσφέρουμε,
τὸ δάκρυ καὶ τὸ δέος...

7.

Μαζί με τ' ἄνθη τοῦ ἀγροῦ,
ἄς γίνουν ἓνα μείγμα,
ἢ εὐωδιά τους νὰ χυθεῖ,
στὸ ἱερό σου μνημα...

8.

Κι' ἄς ἔλθουν Ἀγγελοὶ Θεοῦ,
μὲ τὶς χρυσὲς φιάλες,
νὰ σοῦ τὴ φέρουνε ἐκεῖ,
στὶς Μητρικὲς ἀγκάλες...

9.

Κι' ἂν λήξει ἡ Ἐνοιξη ἐδῶ,
θὰ ζοῦμε μεσ' τὰ ἄνθη,
γιατί ἔσουν Ἐνοιξη Χριστοῦ,
ψηλότερη ἀπ' τὰ πάθη!...

10.

Στὴ μνήμη σου συνάξαμε,
ἀμυγδαλιᾶς τὰ ἄνθη,
καὶ ἤρθαμε νὰ ψάλουμε,
ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη...

*Ταπεινὴ Δέηση μᾶς ψυχῆς ποὺ ἀξιώθηκε νὰ αἰσθανθεῖ
στὴ σκιὰ τῆς ἀείμνηστης Μητέρας μας τὴν εὐωδία μᾶς «ἄλλης» Ἐνοιξης.*

30.11.2000, † Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου